

nesbyrd netop en usædvanlig Eyne til at arbejde sammen med andre i fuld Tillid, og hun havde en vækkende og inspirerende Indflydelse, saa det, der laa gemt i Mennesker, fik Mod til at komme frem og folde sig ud. Der var over hende et sprudlende Liv, som af en rislende Kilde, der styrkede og vederkvægede. Hun kunde med nænsom Haand mildne og trøste, og for dem, der kendte hende bedst i Venskab og Arbejde, kastede hendes rige postiske Gemyt og stærke Sans for Humor Glans over Livet. Hun var trofast som faa, den, der engang kom hende nær, omfattede hun altid med Kærlighed og Interesse; og det er grumme mange, hun i sit Liv stod i personligt Venskabsforhold til.

Hun kunde skabe Fæst i sin Skole og i sit Hjem, hvor hver lille Enkelt-hed forud var gennemtænkt og lagt tilrette, saa alt gik som af sig selv, og hun var utrættelig i Indfald og Paahit for at glæde og more andre.

Selv følte hun vel nok, at Kræfterne tog af, og det var, som hun i de sidste Aar af sit Liv ikke kunde yde nok af sit Hjertes rige Fylde. Ved Siden af Skolens daglige store Arbejde naaede hendes Virksomhed og Fæd videt om, haade til den enkelte og til mange af de Institutioner, der støtter og hjælper dem, der trænger.

Der var i de senere Aar en større og større Mildhed udbredt over hendes Personlighed, og hun kendte ikke til Nag. —

Hvor danske Kvinder færdes, bør Fru Bays Navn nævnes med Ære. Blandt danske Kristne bør hendes Navn ikke glemmes. Hun tjente ikke sin egen, men Guds Riges Sag i Danmark.

Gerda Mundt.

For første Gang i Historien

vil i de forenede Stater en Kvinde faa Sæde i Nationalkongressen.

Jeanette Rankin fra Montana er valgt som Medlem af denne Forsamling. Vi skal i næste Nummer komme tilbage her til.

Formandsmødet 1917,
affoldes den 21. Januar.

Mere kvindeligt Politi.

—o—

Til Københavns Kommunalbestyrelse.

I Anledning af, at Tiden for den midlertidige Ansættelse af to Kvinder i Københavns Politis Tjeneste udløber d. 1ste April 1917, tillader Dansk Kvindesamfunds Københavns Kreds sig at anmode den højtærede Kommunalbestyrelse om at søge, foruden de to allerede midlertidig ansatte et foreget Antal Kvinder fast ansatte i Politiets Tjeneste med samme Lønning som Mændene.

Det er vor Overbevisning, at der indenfor Politiets Arbejdsomraade er en Del Opgaver, hvortil der egentlig kun burde anvendes Kvinder, og et endnu større Antal, til hvis Løsning Kvinder er bedst egnede.

Vi skal saaledes navnlig fremhæve Sædelighedspolitiets Omraade og herunder Ledsagelse af Kvinderne til Hospitaler, Under-søgelse og Lægebehandling, ligesom Tilsyn med de Kvinder, der har faaet Politiets Tilhold. Ligeledes forekommer det os, at ethvert Forsøg paa at forebygge og genoprette overfor Kvinder under Sædelighedspolitiet vil have størst Mulighed for at lykkes, naar det udføres af en kvindeligt Embedsmand. Det er derfor ogsaa navnlig i Sædelighedspolitiets Afdeling, at vi anser det for ønskeligt, at der ansættes flere Kvinder.

Men ogsaa paa andre Omraader maa den kvindeligt Medvirken synes stærkt paakrævet. Saaledes ved Afhøring i Sager angaaende Sædelighedsforbrydelser mod Kvinder og Børn, ved Sager vedrørende Værgeraadsbørn og Plejebørn, navnlig ved Ledsagelse af disse paa længere Rejser, og endelig ved Afhøring i Paternitetssager.

Vi tillader os at anmode, om at der rettes Forespørgsel om Ønskeligheden af Kvinders Ansættelse i Politiets Tjeneste til Overværgeraadet, Ledelsen af de kommunale Hospitaler og Hospitalsafdelinger for Kønssygdomme og de Læger, der paa Politiets Foranstaltning foretager Undersøgelse af unge Piger, da Udtalelser herfra, efter hvad vi har bragt i Er-

faring, vil være til Støtte for vort Andragende.

P. S. V.

Esther Carstensen,
Formand.

Ovenstaaende Andragende er ogsaa indsendt til Politidirektøren i København.

Lønspørgsmaalet.

Pillemark-Tilfældet.

—o—

Jeg lykønsker af ganske Hjerte Frk. Hvid, Pillemark, til sit Første-lærerembede. Lad blot de dygtige Personligheder komme frem, hvad enten det er Mænd eller Kvinder, dermed er bl. a. Skolen bedst tjent.

Imidlertid kan jeg godt samstemme med Bekymringen for, hvordan det skal gaa Familieforsørgerne. Det vilde være højest uheldigt for Samfundet og derigennem for de enkelte, om Hjemmenes Kaar blev saa daarligere — ogsaa i Forhold til de enligststillede — at mange maaske af den Grund vilde afholde sig fra at stifte Familie, eller at de, der trods alt gjorde det (heldigvis endnu de fleste), ikke saa sig i Stand til at opføde og opdrage deres Børn paa passende Maade.

Men lad os alle arbejde hen til, at det ved fremtidige Lønningslove bliver et tilgrundsiggende Princip, at selve Embedslønnen bliver ens for begge Køn og tilstrækkelig stor til, at to Personer kan leve af den, og at Familieforsørgerne, hvortil jeg ikke henregner gifte Lærere uden Børn, desuden af Staten faar et rigeligt Tilskud, der stiger med Børnenes Antal.

En saadan Lønmetode vil sætte den unge Lærer i Stand til at gifte sig uden alt for store økonomiske Betænkkeligheder; den vil gøre det muligt for de enligststillede Lærere (eller Lærere), der jo nok, især i de ældre Aar, kan blive trætte af Pensionats- og Hybellivet, at skabe sig et ordentligt Hjem med nogen Hjælp i Huset, hvis det tiltrænges; og den vil — sidst, men ikke mindst — ikke ringe Grad formindske den grelle og usunde Forskel, der økonomisk set nu er og formodentlig endnu mere vil blive mellem de enligststillede og Familieforsørgernes Kaar.

At de af mig her fremdragne Anskuelser er almindelige blandt Lærere, fremgaar tilstrækkeligt af en Følgeskrivelse til den bekendte